Хоч було Федькові страшно —
Подолав він переляк.
Бився хоробро і відважно!
Ну, а трапилось це так:

Порішили учні в школі,
Роботящі вчителі
Посадить стрункі тополі
У Федьковому селі.

В день весняний вулицями
Діти саджанці несли
І садили їх рядами,
Щоб росли вони й росли.

Той копав ямки глибокі,
Той ніс воду у відрі...
А малий... дивився збоку,
Як старались школярі.

...Відтоді Федько щоднини
На ляльковому коні
Оглядав ті тополини:
Прийнялись вони чи ні?

Вартував їх: "бахкав" з пушки,
Гнав з верхівки кошеня...
Тато з відер, він із кружки
Поливали їх щодня.

Прийнялись, ростуть тополі...
Але якось в пору жнив,
Як батьки були на полі —
Страх Федько мій пережив.

Від сусідів вийшов з двору
Здоровенний сивий цап.
Вийшов, звівся дибки вгору
І зубами гілку — хап!

Захистити тополину
Порішив Федько малий,
Вже схопив і хворостину,
Та злякавсь, бо цап страшний!

Цап рогатий, бородатий,
Зразу лобом з ніг збива,
Волохатий і вухатий,
Ще й окатий, як сова.

Глянув ще Федько на нього:
Знову листя рве з дерев!
І рішив Федько: "Нічого,
Хоч і страшно — цап не лев!"

Розігнався із-за тину
У синенькім картузі
І, піднявши хворостину,
Хльоснув цапа по нозі.

Цап відскочив... туп ногами!
Повертається кружка
І, націлившись рогами,
Мчить окатий на Федька.

Та Федько наш не злякався,
Спритно й хитро відступа.
Скік з розгону... і сховався
Перед цапом за стовпа.

Цап як стукне головою,
(Стукнув так, аж стовп гуде!),
Потім трусить бородою
Й до тополі знову йде.

Ще раз битись доведеться,
Бо скубе, нахаба, їсть...
І хоч цапу років з десять,
А Федькові тільки шість —

Розбігається хлопчина
(Воювать так воювать!),
Скочив цапові на спину
І за роги цапа — хвать!

Цап крутнувсь, зіп'явся дибки
І... тікать, задравши хвіст!
Та сидить на ньому кріпко
Наш Федько-"кавалерист".

Скаче цап у двір од страху,
До хліва вже підлетів.
Тут Федько з одного маху
З нього стриб — і хлів закрив.

Довго мекав цап потому,
Як сховався у хлівець.
А Федько вертавсь додому —
Переможець, молодець!

Тут і віршеві кінець.